

Sygn. akt V KK 114/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Buliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 września 2015 r.,
sprawy **K. K.**
skazanego z art. 158 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt IV Ka 747/14
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie
z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt II K 1000/10,

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego K.K. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanego K.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K.K. został oskarżony o to, że razem z F. R. „w dniu 29 maja 2009 r. w G., działając w zamiarze pobicia P.B., wspólnie i w porozumieniu z K. S., M. D. i innymi ustalonymi osobami, co do których postępowanie karne zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania, wzięli udział w pobiciu A. G., w trakcie którego zadano mu cios pięścią w głowę, a następnie inna ustalona osoba i K. S. niebezpiecznymi przedmiotami w postaci metalowych rurek o długości około 50 cm i wadze około 1,50 kg uderzali go w głowę i plecy, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń czaszkowo - mózgowych w postaci otarcia naskórka w okolicy prawego oczodołu, rany tłuczonej lewej małżowiny usznej, krwiaka nadtwardówkowego w prawej

okolicy czołowo-skroniowej, stłuczenia płata skroniowego lewego, złamania lewej kości potylicznej i piramidy lewej kości skroniowej z następowym krwiakiem w jamie bębenkowej i błony bębenkowej, złamania podstawy prawej kości czołowej, złamania ścian oczodołu prawego z następowym obrzękiem powieki górnej oraz stłuczenia prawego śródręcza, co naruszyło czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk”.

Sąd Rejonowy w Gnieźnie po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem dnia 24 marca 2014 r. (II K 1000/10) orzekł „w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznaje K. K. za winnego tego, że w dniu 29.05.2009r. w G. chcąc, aby B. M. wraz z innymi osobami wziął udział w pobiciu P. B., w którym P. B. byłby narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157§ 1 kk, nakłaniał go do tego, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 158 § 1 kk”.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając temuż orzeczeniu między innymi obrazę art. 399 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. polegającą na uznaniu oskarżonego za winnego podżegania B.M. do wzięcia udziału w pobiciu P.B. przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. (IV Ka 747/14) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego zarzucając temuż orzeczeniu „uchylenie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określone w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., polegające na wydaniu w sprawie merytorycznego orzeczenia, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela”.

W oparciu o to wniósł o uchylenie wyroków obu sądów i umorzenie postępowania co do przypisanego czynu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Poznaniu wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie budzi wątpliwości, że skazany po ostrej wymianie zdań oraz szarpaninie z P. B. zadzwonił do B. M. i nakłaniał go by on wraz z kolegami pobił P. B.. Następnie skazany z grupą kolegów szukał na ulicach G. wymienionego aż znaleźli go w towarzystwie A. G.. Z grupy, w której znajdował się skazany podbiegło w kierunku szukanego P. B. oraz A. G. kilka osób by zrealizować wcześniej przedstawiony im przez skazanego zamiar pobicia P. B.. Wobec ucieczki B. grupa mężczyzn przekonana, że to A. G. miał konflikt ze skazanym, pobiła go. Sąd odwoławczy szeroko i przekonywająco uzasadnił (k.10-14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego) dlaczego uznał, że Sąd pierwszej instancji skazując K. K. za podżeganie do popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. utrzymał się w granicach zdarzenia historycznego przedstawionego mu do oceny w akcie oskarżenia.

W pełni podzielając argumentację Sądu odwoławczego podkreślić należy, że Sąd nie jest związany opisem ani oceną prawną czynu dokonaną przez oskarżyciela. Nie można uznać za nowy czyn modyfikacji ustaleń faktycznych i ocen prawnych, które mieszczą się w ramach tego samego zdarzenia faktycznego. Zmiana dokonana przez Sąd pierwszej instancji w kwalifikacji prawnej zachowania skazanego w porównaniu z tą proponowaną przez oskarżyciela polegała na przypisaniu mu innej tzw. zjawiskowej formy popełnienia przestępstwa. W miejsce współsprawstwa pobicia człowieka przypisano skazanemu niesprawczą formę działania, to jest podżeganie.

W przedmiotowej sprawie, wobec ograniczeń wynikających z art. 523 § 2 k.p.k., zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., kasacja mogła być wniesiona jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Jednakże już sąd odwoławczy przekonywująco wyjaśnił, że sąd orzekający nie naruszył art. 439 k.p.k., dlatego też kasację powtarzającą niezasadny zarzut obrazy art. 439 k.p.k. przez sąd pierwszej instancji, należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.